

Србија је без геополитичког компаса и она смислену оријентацију у геополитичком простору тренутно уопште нема. Њени прокламовани циљеви нису компатибилни са интересом државе и нације, нити су могући без трајних оштећења њеног државног и економског простора а како време протиче, јаз између евроатлантских циљева српске политике и осакаћеног ткива нације се продубљује

Одбор за демократију, људска права и хуманитарна питања Парламентарне скупштине ОЕБС-а прихватио је 8. јула у Београду резолуцију Србије, којом се препоручује спровођење “независне” међународне истраге о трговини људским органима на Косову (и Метохији). Истрагу ће спроводити ЕУЛЕКС и УНМИК и та околност у Србији је званично представљена као квалитетан компромис, чија вода иде на воденицу српској страни.

Употребљавајући израз компромис, српска политика директно признаје да је њен интерес објективног сагледавања чињеница о трговини људским органима на КиМ у супротности са интересима сила које у јужној српској покрајини репрезентује ЕУЛЕКС. Ипак, проблем уопште није у томе, јер је то тако досадно очигледно и без директних признања српске стране.

Проблем званичне српске политике састоји се у чињеници која се прећуткује. УНМИК, наиме, уопште не може квалитетно и поготово не равноправно да учествује у поменутој истрази. Ово стога што је УНМИК још децембра прошле године сву своју документацију и информације о ратним злочинима на Косову и Метохији уредно спаковао и предао ЕУЛЕКС-у.

То је 22. децембра 2010. године директно саопштио Оливије Салгадо, портпарол УНМИК-а, одговарајући на тврдње из извештаја специјалног известиоца Савета Европе Дика Мартија. “УНМИК више није укључен у истраге о ратним злочинима, нити у судске процесе, пошто све активности из Резолуције 1244, које су везане за владавину закона, сада води ЕУЛЕКС”, допунио је Салгадо свој одговор.

Београдски компромис је медијска паралажа за интерну једнократну српску употребу. Шта може да уради УНМИК, чија су овлашћења по диктату из Брисела заједнички сужавали и Београд и Приштина, у оквирима једне овакве формалне резолуције, а без информација којих се одрекао и било каквих надлежности? Јасно је као дан да ће главну реч у истрази водити ЕУЛЕКС, у чију пристрасност сумња чак и европски опредељени Београд, упркос својим камелеонским бојама.

Шта више, српски тужилац за ратне злочине, Владимир Вукчевић, изјавио је да је незванично чуо да ће на челу специјалног међународног тима ЕУЛЕКС-а за истрагу о трговини људским органима на КиМ бити Американац. То је исто као да своју омиљену лазању на чување поверите Мачку Гарфилду.

Вукчевић је констатовао да без српске стране, ЕУЛЕКС-а, УНМИК-а и албанског тужилаштва не постоји права истрага, те да уколико сви имају добру вољу и ако су искрени – неће бити проблема.

Наивно је веровати у Вукчевићеву тезу о “демократском капацитету САД” који ће се, тобоже, заштитнички наднети над истрагом, када су управо САД архиментор албанске непризнате државе на Косову и Метохији и страна која је очигледно знатно раније знала за поменуте злочине и најтемељније их прећутала.

Још више плаши закључак шефа српске делегације у Парламентарној скупштини ОЕБС-а, Сузане Грубјешић, која тврди да ће њени парламентарци наставити у свим форумима да се боре за истрагу о трговини људским органима на КиМ, али да то више “зависи од других делова власти и много већег политичког договора, него што је могуће постићи на овом месту”.

Изласком из оквира Резолуције 1244, пристајањем на заједнички документ са евроатлантистима у Генералној скупштини УН и прихватањем евроатлантских захтева у процесима везаним за КиМ, Србија је формално искорачила ка евроатлантским интеграцијама. Али, њени потенцијални партнери у Бриселу државне интересе Србије на КиМ реално не препознају као партнерске, него као благо речено непријатељске.

Србија је без геополитичког компаса. Очигледно је да она смислену оријентацију у геополитичком простору тренутно уопште нема. Њени прокламовани циљеви нису компатибилни са интересом државе и нације, нити су могући без трајних оштећења њеног државног и економског простора. Како време протиче, јаз између евроатлантских циљева српске политике и осакаћеног ткива нације се продубљује, уместо да се партнерски зацељује, како би требало да следи из интерне српске пропаганде.

Да је другачије, после једанаест година евроатлантског пута Србије нико на КиМ не би требало да надгледа ЕУЛЕКС, нити да сумња у његове намере, а статус јужне српске покрајине имао би макар статус замрзнутог конфликта, уместо статуса антисрпског приоритета евроатлантске политике на Балкану.

Теоретичари пропаганде одавно тврде да се свет другог (циљане пропагандне мете) лако може потпуно изменити увођењем одређених речи у његову средину, баш као што је то било могуће изградњом зграда или увођењем аутомобила.

Београдски компромис је једна од таквих сентенци. Сувише лепа да би била истинита и сувише истинита да би била лепа.

Аутор: Бранко Жујовић

(Глас Русије)